

[Ninn-Hansen.]

har stillet det konkrete spørgsmål: har man i sådanne instruktionsskrivelser meddelt, at det kunne være et faremoment i forbindelse med spionageforsøg, at en mand havde en betydelig gæld? Og hvis man har gjort dette, vil jeg gerne endnu en gang spørge den højtærede statsminister om, på hvilket tidspunkt i forhold til udnævnelsen den 1. juli 1956 man kan have udsendt sådanne instruktionsskrivelser.

Endelig vedrørende udetillæggene: ja, jeg ved ikke, om befolkningen, der har følt sig forurolet af udenrigsministeriet og de bevillende myndigheder i denne sag, vil føle sig tilfreds med den erklæring, som den højtærede statsminister har afgivet. Jeg tror, det ville være klogt af den højtærede statsminister at finde en lejlighed til straks at give en fuldstændig og konkret redegørelse for, hvad udetillæggene bliver brugt til, og om deres størrelse er helt velbegrundet. Jeg vil overlade til den højtærede statsminister at finde en lejlighed til dette; jeg synes blot, at statsministeren skulle have skyndt sig at give meddelelse om, at man snarest muligt vil give sådanne oplysninger.

Når den højtærede statsminister taler om, at den kommission, for hvilken han selv fungerer som formand, jo kunne få nogle af de spørgsmål, vi har talt om her i dag, og nogle af de spørgsmål, vi har stillet, til nærmere undersøgelse, så vil jeg kun sige én ting om denne kommission, hvori statsministeren altså selv er formand, at jeg tror, at hverken vi eller befolkningen ville finde, at det var det naturlige sted at undersøge de forhold, der her har været fremdraget i forbindelse med udnævnelsen af hr. Blechingberg i 1956.

Den højtærede statsminister er villig til at give alle oplysninger — sådan forstod jeg ham. Den højtærede statsminister erkendte, at alle oplysninger ikke kunne gives på dette tidspunkt, men at der kunne findes oplysninger, som kunne have interesse. Jeg nævner igen instruktionsskrivelser, hvis de har været udsendt. Jeg nævner det kendskab, statsministeren har haft til hr. Blechingbergs forhold — om det end var snævrere, end vi har troet, fordi han nu siger, at han ikke kendte alle akter. Og jeg nævner hele spørgsmålet om kendskabet til Blechingbergs økonomi i 1956, det, der står

herom i sagens akter, i egentlige skrivelser eller referater. Jeg har fået den opfattelse, at der kan være noget af dette, der har interesse for bedømmelsen af de handlinger, der er foretaget. Jeg gentager: ingen af os ønsker, at den højtærede statsminister skal være ansvarlig for mere end det, han har ansvaret for. Det er i den højtærede statsministers egen interesse at få disse dokumenter frem, så finder vi nok stedet derfor.

Lannung: Jeg skal ikke forlænge debatten unødigt, men over for oppositionens ærede ordførere kun understrege stærkest muligt, at det ansvar, man måtte ønske at konstatere for, at Blechingberg fik lov til at blive i tjenesten — og det er jo det afgørende — efter de ubestridelige og ubestridte relevante fakta, der er oplyst for os om handlinger og tidspunkter m. v. i denne sag, efter alle foreliggende kendsgerninger uvægerlig må deles, og deles mellem alle de skiftende udenrigsministre og direktører fra 1945. Det må ligge fast for enhver objektiv bedømmelse. Det er og bliver derfor helt urimeligt og uretfærdigt i særlig grad at ville lægge et ansvar på den udenrigsminister, der sendte Blechingberg til Bonn. Ansvar for at lade de først passerede forhold passere uden konsekvenser og udnævnelsen til kontorchef og assisterende afdelingschef er og bliver dog de afgørende og skelsættende ting og Bonn, som tilmed var en nedplacering, mere en konsekvens deraf.

Jeg vil gerne understrege som min konklusion, at det virkelig vigtige nu må være ikke at strides om det, der er sket, men at koncentrere sig om at drage den eventuelle lære deraf og rette, hvad der måtte være at rette med henblik på fremtiden. Det er den eneste konstruktive handlemåde i denne for os alle så beklagelige sag.

Fuglsang: Jeg må sige ligesom det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det var med en vis forventning, jeg så det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft bede om ordet, og jeg blev skuffet over ikke at kunne få lejlighed til at takke for en redegørelse, som jeg faktisk havde ventet. Jeg vil i denne forbindelse også beklage, at jeg i hvert fald nu ikke er i stand til at udtale min beundring for den skarpsindighed, der prægede det ærede medlem, da han sagde, at han havde